

УКРАЇНСЬКЕ СЛОВО

Рік I.

Київ, неділя, 12 жовтня 1941 р.

Ч. 29

МЕХАНІЗАЦІЯ ДУХОВНОГО ЖИТТЯ

Більшовицька державна і суспільна система характеризується насамперед насильством над вільним проявом людської думки. Перетворивши всю свою «доктрину» в догму, більшовики фактично заборонили всякий вияв вільного мислення. Звішати навіть значення людської особи і ввічливі куми маси, тобто людського стада, більшовизм цим самим «анулював» вільний культурний розвиток народу, що є наслідком вільного розвитку особи і йде від внутрішньої її природи. Запідважуючи такий розвиток як «міщанство», «індивідуалізм» і т. п., більшовизм протягом 23 років свого панування широко практикував примусову «обробку мас» свого роду розумово муштро або гіпнозом, переважно у вигляді гасел, що йшли не від внутрішнього переконавання особи, а ззовні, від «вождів». Цей метод аж ніяк не міг сприяти розвитку вільної особи, а значить, і народу; він діяв як муштрування, як механізм.

Заборона вільного прояву людської думки, пригнічення вільного мислення, науки і філософії, а також знищення релігії, вело врешті до притуплення волі, до загасання в людині індивідуальності. Більшовизм виховував лише добровільних або підневільних рабів комуністичної ідеології, яка орієнтувалася на людське стадо («маси»). Своєю бездушною доктрину більшовики силою вбивали в голови всіх громадян, поставивши їх в нечувано важкий стан, який характеризується словами: «духовний гніт», «духовне поневолення».

Нааявність колосальної кількості установ та організацій з неймовірно великою армією різних начальників, керівників, комісарів, партійних і професійних організаторів тощо привела до утворення в більшовицькій державі небаченої ще в історії людства армії бюрократів, яка сиділа на шні народу і все нівелювала, підбивала під вагальні шаблони, затримуючи вільний розвиток. Ця соціальна бюрократія обплутала всю масу народу наче павутинням, в якому людська індивідуальність не була спроможна зробити самовільного руху, потрапивши в стан своєрідного духовного паралічу.

В галузі економіки, як і в сфері духовного життя, більшовизм застосував той же принцип механізації; та сама все нівелююча бюрократія обплутала своєю мережею і економічну сферу. І тут діяли шаблонні ритми думки, що йшли до мас зверху. Як і в сфері духовного життя, вільна ініціатива народу була паралізована діяльністю громадян була спрямована лише по річках, штучно утворених вождями, які використовували для цього свою бюрократичну машину. Така система не могла привести до розвитку економічного життя в країні, вона привела до деградації економіки, до її поступового угасання. Виходячи з марксистського догмату про примат економіки в історичному розвитку, більшовизм кинув всі сили на економічну сферу. І все ж таки більшовицька

ВЕЛИКА ВИРІШАЛЬНА БОРОТЬБА ЗВЕРНЕННЯ ФЮРЕРА ДО САЛДАТІВ СХІДНОГО ФРОНТУ

БЕРЛІН, 9 жовтня. В ніч з 1 на 2 жовтня була прочитана відозва Фюрера і Верховного Командувача Німецьких Збройних Сил до салдатів Східного фронту:

Салдати Східного фронту!

Сповнений найглибшого шквлювання про сучасне і майбутнє нашого народу, я вирішив звернутися 22 червня до вас з закликком випередити в останню годину загрожуючий напад ворога, Кремлівський вождар мав намір, — як ми це тепер добре знаємо, — знищити не тільки Німеччину, але і всю Європу. Ви, товариші, вже мабуть переконалися в двох таких речах:

1. Розміри озброєнь, наготовлених цим противником для нападу, були такі велетенські, що вони перевищували всі найсильніші побоювання.
2. Боже борони нашу країну і всю Європу, якби цей варварський ворог рушив на нас свої тисячі танків раніше, ніж ми його випередили. Вся Європа загинула б, бо цього ворога складаються переважно не з салдатів, а з звірів.

Тепер ви, мої товариші, побачили

на власні очі цей «рай для робітників і селян». В країні, такій великій і родючій, що вона могла б прогодувати весь світ, панують такі злидні, яких ми, німці, навіть не могли собі уявити. Це наслідок майже 25-річного жидівського панування, яке у вигляді більшовизму в своїх найглибших основах подібне лише до найзвичайнішої форми капіталізму. В обох випадках носії цієї системи одні і ті ж — жиди і тільки жиди.

Салдати!

Коли я покликав вас 22 червня, щоб запобігти жахливій небезпеці, яка загрозувала нашій батьківщині, ви стали перед лицем найбільшої воєнної сили всіх часів. Проте, завдяки вашому героїзму, мої товариші, нам лише за три місяці удалось розпротити одне за одним танкові з'єднання противника, придушити опір незліченних дивізій, взяти безліч полонених, зайняти безконечні простори — не порожні, а ті простори, у яких ворог живе, з яких постачає сировину для своєї «гігантської» воєнної промисловості.

За кілька тижнів три промислових райони, що мають вирішальне значення, перейдуть до наших рук!

Ваші імена, імена салдатів Німецьких Збройних Сил, та імена наших хоробрих союзників, назви наших дивізій, полків, військових суден та повітряних ескадрилій будуть наввіки пов'язані з найвеличнішими перемогами світової історії.

Ви взяли в полон понад 2.400.000 чол., захопили або знищили понад 17.500 танків, понад 21.600 гармат, збили в повітряних боях або знищили на аеродромах понад 14.200 літаків.

Світ ще ніколи не бачив нічого подібного!

Територія, яку сьогодні вже зайняли німецькі і союзні війська, вдвоє більша за Німеччину 1933 р., вчетверо більша за англійську метрополію.

З 22 червня було прорвано лінії найсильніших укріплень, перейдено потужні річки, захоплено безліч міст, розбито або викурено доти і бункери. З крайньої півночі, де наші надзвичайно хоробрі фінські союзники вдало доводять свій героїзм, аж до Криму заглибилися ви, разом з словацькими, угорськими, італійськими і румунськими дивізіями, майже на 1.000 км у ворожу країну. Тепер до нас прибувають іспанські, хорватські і бельгійські військові з'єднання, незабаром будуть надходити й інші, тому, що всі нації Європи розглядають цю війну, — можливо вперше, — як спільну дію для врятування найцінніших надбавь культури.

Величезною є також робота, яка провадиться в тилу вашого гігантського фронту.

Збудовано коло 2000 мостів довжиною понад 12 м, споруджено 405 залізничних мостів; відремонтовано і пущено в експлуатацію 25.500 км залізничної колії, навіть 15.000 км уже перебудовано на загальноєвропейську ширину колії. Проводиться робота на тисячах кілометрів-шляхів.

Великі райони передано до рук цивільної влади. Там життя якнайшвидше відновлюється на засадах розумних законів. Там стоять напоготові велетенські склади продовольства, пального, боєприпасів.

Цих величезних наслідків досягнуто ціною жертв, число яких (хоч як це тяжко для окремих товаришів і їх родин) в цілому ще не дорівнює 5% жертв світової війни.

Все, що ви, мої товариші і хоробрі салдати союзних частин, маєте за плечима після трьох з половиною місяців війни в розумній досягненні, хоробрості, героїзму, шестатків і напруження, найкраще знає той, хто сам у минулу війну виконував свій обов'язок салдата.

За ці три з половиною місяця мої салдати, кінець-кінцем створено передумови для останнього потужного удару, який ще до початку зими має розтрощити ворога. Всю підготовчу роботу, яка тільки була в людських силах, уже зроблено. На цей раз ми планово готувалися, крок за кроком, щоб поставити ворога в таке становище, коли йому могла завдати смертельного удару.

Сьогодні починається останній великий вирішальний етап цієї війни. Цей етап урадить та смерть нашого ворога, а цим самим також підключить цю війну — саму Англію, — бо, розбиваючи цього ворога, ми також усуваємо останнього союзника Англії на континенті.

Цим самим ми запобігаємо найжахливішій небезпеці, яка тільки загрозувала Німеччині й усій Європі з часів гунів і набігів монгольських племен. Тому німецький народ в наступні тижні ще тісніше згуртується навколо вас, ніж раніше.

Все, чого ви вже досягли разом з салдатами наших союзників, зобов'язує всіх до найглибшої відданості. Але в наступні тяжкі дні вся батьківщина буде стежити за вами затаєвши подих, і, благословляючи вас, тому, що з Божою допомогою ви принесе Німеччині не тільки перемогу, але створите цим найважливішу передумову для миру.

ВЕЛИКІ БОЇ ПІД БРЯНСЬКОМ ТИМОШЕНКО ПОЗБУВСЯ ОСТАННІХ ЗДАТНИХ ДО БОРОТЬБИ АРМІЙ

Головна квартира Фюрера, 9 жовтня

Верховне Командування Збройних Сил повідомляє:

Глибокі проривні операції в центрі Східного фронту призвели до дальших великих оточувальних боїв.

Атаковані великими танковими частинами з тилу, навколо Брянська, 3 ворожих армії йдуть назустріч своїй загибелі. З оточенням військових частин під Вязьмою Тимошенко позбувся останніх бездатних армій.

ОРЕЛ ВЗЯТО ОТОЧЕННЯ СОВЕТСЬКИХ ВІЙСЬК

Головна квартира Фюрера, 10 жовтня

Верховне Командування Збройних Сил повідомляє:

Оточені коло Азовського моря, навколо Брянська та під Вязьмою війська противника вчора ще далі стискувалися. Крім того, прорив у центрі фронту, завширшки в 500 кілометрів, був заглиблений далі на схід. Важливий залізничний вузол Орел ще з 3 жовтня перебуває в наших руках.

На захід від Ленінграда відбито нову, підтримувану танками, спробу ворога прорватися.

В боях за острови Моон та Езель у захоплених до цього часу укріпленнях взято 12.531 полонених, 161 гармату, а також багато танків. В ході бойових операцій було знешкоджено 2680 ворожих мін.

Минулої ночі повітряні сили атакували аеродроми в Криму, залізничні споруди на південному та центральному відтинках фронту, а також важливі у воєнному відношенні споруди в Ленінграді.

В боротьбі проти Великобританії бомбардувальники скинули бомби на важливі споруди на Фарерських островах та затопили на північ від Британських островів 4 торговельних пароплави, загальною вагою 6600 рбт. Налітків ворога на Німеччину не було.

БОМБАРДИРОВКА ПАРОПЛАВІВ ПІД МАРІУПОЛЕМ І БЕРДЯНСЬКОМ

БЕРЛІН, 9 жовтня. Потужні з'єднання німецьких бомбардувальників підтримували 8 жовтня з великим успіхом операції німецьких військ на північному узбережжі Азовського моря. Вони топили судна в морі поблизу Маріуполя і в гавані Бердянська, а також атакували відступаючих до Ростова більшовиків.

ПОВІТРЯНА АТАКА РОСТОВА

НОВИЙ НАПАД НА СОВЕТСЬКУ ЗБРОЙОВУ ПРОМИСЛОВІСТЬ

БЕРЛІН, 8 жовтня. Німецька повітряна атака на Ростов в ніч на 7 жовтня завдала нового удару советській збройовій промисловості.

Ростов налічує понад 500.000 мешканців і є одним з важливіших міст советської Росії. Ростов — столиця області тієї ж назви — знаходиться на березі Дона, приблизно за 50 км від Азовського моря.

Ростов відомий своєю великою фабрикою сільськогосподарських машин, яка під час війни була перетворена на завод зброї.

Зазначена фабрика — Россальмаш — ще в мирний час, поруч з сільськогосподарськими маши-

нами виробляла різноманітне військове спорядження. Кількість робітників доходить 25.000.

Крім того, є ще одна фабрика — «Красный Аксай», яка виробляє сільськогосподарські машини, трубно-ливарний завод, залізничні майстерні, емальова фабрика, заводи залізничної промисловості і будівельних матеріалів.

Особлива вага Ростова в тому, що поруч з залізницею невеликого значення, яка йде на схід, він має залізничне сполучення з Кавказом. Ця залізниця проходить від Москви через Воронеж до Північного Кавказу, далі йде на Грозний і Баку аж до Каспійського моря.

(Закінчення на 2 стор.).

МЕХАНІЗАЦІЯ ДУХОВНОГО ЖИТТЯ

(Занінення)

економіка зазнала краху. Про це говорять не тільки надзвичайно низький рівень матеріального стану народу, але і незадовільна техніка та озброєння більшовиків, незадовільна якість яких виявилась у війні з Великою Німеччиною. Внаслідок механізації економіки і безвідмовного підкорення всіх виробників матеріальних цінностей більшовицькій бюрократії Совети докотились до занепаду і краху своєї економіки, яка почала жертви сама себе.

На власне державному житті більшовиків лежить та сама печатка гіперпрофаного централізму. Більшовизм провадив державну політику. Державними законами були охоплені навіть суто громадські організації. Свободу особи було замінено законами держави. Всю країну більшовизм перетворив на в'язницю, або в в'язничу випадку в казарму гіршого сорту, в якій кожний крок советського «громадянина» був взятий на облік і міг бути зроблений лише в дусі законів більшовицької держави. Казармовий лад суспільства в розумінні комуністів і являв собою соціалізм, тобто першу фазу комунізму, який ніколи не настав би, бо це є лише абстрактна вигадка прибічників поверхової марксієвської філософії.

Опікунство держави над економічним і духовним життям народу, опікунство над побутом народу і навіть над його приватним життям набрало у більшовиків потворних форм. Така «механізація» привела до створення певного «стандарту» советського громадянина — по аналогії, наприклад, в стандартним одягом, що його виробляє краєвська фабрика, або в стандартним підручником, що його видавало советське видавництво. Цей стандартний советський громадянин являв собою шаблон «людини», яка на численних обов'язкових мітингах повинна була проявляти цілковитий «стандартну» поведінку: вона мусила висловлюватись так, як цього вимагало партійне керівництво. Від людей вимагали шаблонних думок, шаблонних почуттів, шаблонних дій! Господування майже завжди відбувалося «одноголосно», що більшовики вважали за найвищий

ступінь свідомості, за ознаку єдності народу і правильності політики центральної влади! Коли б «стандартний» громадянин зробив спробу голосувати проти будь-яких більшовицьких заходів, то місцева партійна організація звернула б на цього індивідуума відповідну увагу і рано чи пізно справа дійшла б до НКВД. Здійснювана більшовизмом механізація духовного життя зробила з більшовицької держави справжню азіатську деспотію в марксієвському одязі.

Політика більшовиків привела до цілковитої ізоляції советської держави від культурних країн світу. Навіть звичайне листування з закордоном розглядалось фактично як державний злочин, і проти винуватців НКВД застосовував суворої репресії. Громадянин животи самі по собі, живлячись не тільки матеріальною, а і духовною їжею тільки з більшовицької кухні.

Що ж являла собою ця «духовна» більшовицька кухня? За найвищий вияв духовної творчості людства більшовики примушували визнавати твори Маркса, Енгельса, Леніна і Сталіна. Цих авторів несправедливо виставляли за найбільших геніїв (!) людства. Така настанова привела до самопевненості більшовицьких вождів, які в своїй розумовій обмеженості вважали, що лише вони є носії і провідники найбагатших духовних скарбів світу (!).

Звідси і випливала зазначена вище організація ізолювання СССР від усього культурного людства.

Механізацію духовного життя більшовики ставили в зв'язок з нібито відкритими К. Марксом законами матеріальних основ суспільного розвитку. Отже більшовизм потрапив у зачароване коло, в якому він сам крутився, і в якому він чверть століття крутив і дурив багатомільйонний народ, з паленою лютістю вбивавши йому в голову маркобієса своєї кривавої доктрини, яка є витвір кулки фанатиків - матеріалістів, що докотилися до нечуваного терору, садизму, морального розкладу і... своєї загибелі.

T. B.

Вісті з фронту

Запекле бомбардування Ленінграда

БЕРЛІН, 9 жовтня. В ніч на 8 жовтня німецькі бойові літаки бомбардували оточений Ленінград. В місцях попадання виникли численні пожежі.

Внаслідок успішного нападу зазнали великого руйнування важливі воєнні і оборонні споруди.

Близкучі дії німецької артилерії під Ленінградом

БЕРЛІН, 9 жовтня. Важка німецька артилерія в боях перед Ленінградом брала жваву участь в боротьбі з советськими воєнними кораблями, які своїми морськими гарматами намагались втрутитися у наземний бій. В усіх випадках німецькі артилеристи довели свою влучність.

Вже 17.9.41 р. гармати німецької артилерійської частини дуже влучним вогнем вивели з ладу два советські крейсери. На одному з крейсерів було попадання у склад набоїв, другий в результаті кількох попадань був дуже пошкоджений.

Знищення советської дивізії

БЕРЛІН, 9 жовтня. 7 жовтня на знищений частині Східного фронту одна німецька дивізія мала великий успіх і завдала більшовикам тяжких втрат.

Німецька танкова дивізія знищила советську дивізію.

Під час бою німецькі танкові частини захопили 3.500 полонених. На всіх ділянках цієї частини фронту виник потік втікачів, які цілими частинами переходили до німецького війська.

Потоплено 3 баржі з вантажем

Всі спроби більшовиків провести через Ладозьке озеро менші транспортні завантаження завдяки шильності німецького повітряного флоту. Як і раніше, 6 жовтня знову влучними попаданнями бомб було затоплено 3 завантажених баржі.

Україна матиме свою консерваторію

В пожежі, яку вчинили жидо-більшовицькі бандити, згоріла найстаріша консерваторія на Україні — втрата для української музичної громадськості надзвичайно тяжка. В полум'ї загинуло понад 60 роляків, згоріла цінна нотна бібліотека, історичний кабінет і єдиний в Києві великий орган, який за більшовицьких часів служив не для відтворення звуку великого Баха, Генделя, а тільки як прикраса шапи.

Як і на всіх ділянках мистецького життя, так особливо в учбових мистецьких закладах можна було спостерігати страшне занепадение життя. Про це говорять такі факти: серед викладачів музичних дисциплін 90% припадало на жидів.

В складі аспірантури не було жодного українця, серед учнів тільки 5—8% припадало на українців. На чолі консерваторії стояв кар'єрист-жид Луфер, який всіляко намагався знищити все те, що хоч в деякій мірі було українським. Ще свіжий в пам'яті безприкладний випадок, коли зі стів консерваторії був буквально вигнаний видатний український історик, прекрасний знавець української народної пісні, мистецтва проф. М. О. Гринченко, роботи якого ставлять його в ряди найвидатніших музикознавців нашого часу. На його місце було посаджено «музикознавця» А. Гозенпуда (він же літератор), який в своїх «лекціях» дійшов до того, що проголошував перед концертом промови в честь свого рідного брата композитора М. Гозенпуда.

На чолі музшколи стояв аферист жид Глезер — людина, яка не мала не тільки спеціальної музичної освіти, а й загалом була неосвічена, га, не дивлячись на це, Глезер, з легкої руки Луфера мав вчений ступінь доцента і навіть завідував кафедрою в консерваторії. А поряд з тим досвідчених, висококваліфікованих українських педагогів виганяли абсолютно ігнорували, призначали на найнезначніші посади. Так до останнього року не могла одержати вокального класу така стара, висококваліфікована викладачка, як

К. П. Пугаченко, хоч вона і була прекрасним знавцем української пісні. Те саме можна сказати і про талановитого композитора П. Т. Глушкова і про багатьох інших українських викладачів.

Загалом українського в стінах консерваторії нічого не було і навіть тим неблагальом українцям, яким вдалося проникнути до консерваторії, не можна було вільно творити на ниві рідного мистецтва.

Українська музична класика, українська чарівна народна пісня були майже викреслені з учбового репертуару, а якщо і проникали туди, то в обробці різних жидів Йорішів, Сандлерів, в руках яких, українська народна пісня спотворювалась явю жидівськими інтонаціями, аж ніяк не властивими українській пісні. Те саме можна сказати і про українську класичну музику. Більш того, учні навіть не знали про існування української класичної музики. Зокрема старанно замовчувалась творчість велетня української музики М. Лисенка, творчість Степового, Леонтювича, Стеценка та інших.

І тільки тепер перед українською музичною громадськістю відкрилися неосяжні можливості творити на ниві рідного мистецтва. Не дивлячись на тяжкі умови, викликані пожежею, вже зараз провадиться напружена організаційна робота по створенню середньої музичної школи, яка організується на базі середніх мистецьких шкіл і має стати українською школою мистецтв.

Немає сумніву, що незабаром буде створена і консерваторія, як вищий музичний заклад. Запорують тому — наявність таких досвідчених викладачів, як проф. М. Чемезов (спів), проф. Вільсонський (віолончель), композитор-піаніст А. Корольков, доп. М. Недзвєцький (теоретик) та всього українського складу викладачів, які тільки тепер зможуть вільно, повноцінно працювати над творами національних українських митців.

Недалеким той час, коли здійсниться мрія славетного українського композитора Миколи Лисенка: Київ матиме українську національну консерваторію.

Олесь ФЛОРІНСЬКИЙ.

ШЛЯХИ РОЗВИТКУ УКРАЇНСЬКОГО ТЕАТРУ

«Я вірю в кращу будучину рідного народу, я вірю, ні, я певна, що вільний геній цього народу створить нове вільне національне мистецтво: не мистецтво буде стояти в глибокому органічному зв'язку з інтересами народних мас, буде допомагати їх різноманітному розвитку, їх боротьбі за кращу будучину, за красиву духовно і сильну людину» — в цих ясних, сильних словах геніального митця — М. К. Заньковецької ми маємо глибоке розуміння майбутнього українського театру.

Більшовицькі писакпи в словах великого майстра вбачали «пролетарські й інтернаціональні ідеали» актриси, свідомо затуплювали, як розуміла Марія Костянтинівна, національну самобутність і провідну роль українського театру, намагалися за всяку ціну довести залежність українського театру від російського.

Всім відомо, наскільки своєрідним театральним явищем був український вертеп XVII століття, про-

те знайшлися такі «теоретики», які на сторінках советського журналу «Театр» повідомили, що, мовляв, першоджерелом вертепу є російський «петрушка». Для кожного справжнього знавця театру незалежною істинною є спорідненість російського «петрушки» з німецьким «Гансвуртом» і персонажима італійської комедії «дель-арте».

Інші «знавці» українського театру з москалів доводили, що перлина нашого театру — «Наталка Полтавка» Котляревського — є не що інше, як відбиття російської комічної опери XVIII століття а Іа «Обітєнція» Княжніна та ін., ігноруючи зовсім ясний факт про багату цінну творчість українського народу.

А хіба не обурливим є твердження, що велетень української реалістичної драми — Тобілевич — є епігон російського драматурга О. М. Островського!

Таких фактів можна навести безліч.

Переглядаючи багатогранну історію українського народу, ми бачи-

мо, що роками найбільшого розвитку культури, мистецтва і театру є часи, коли Україна мала найцінніші зв'язки з країнами Західної Європи і не знала московського гніту. Згадаємо величчю постаті Богдана Хмельницького, Івана Мазепи і Петра Дорошенка, коли Україна уклала угоди з такими країнами, як Прусія-Бранденбургія, Швеція, Туреччина та інші, широким культурно-національним рухом кінця XVI і початку XVII століть з такими діячами культури і мистецтва, як Петро Могила, І. Волкович, Д. Туптало та ін.

Але починаються часи виходиття, коли Україна стоїть під чоботом московських воявод, а пізніше генерал-губернаторів, коли зникає назва Україна, коли за валуєвським наказом 1876 р. забороняється «различные сценические представления и чтения на малорусском наречии».

Але, не дивлячись на ці переслідування, український театр продовжує своє існування завдяки таким самовідданним діячам, як М. Л. Кропивницький та брати Тобілевичі. Намагаючись зберегти своєрідність національного характеру, життя та побуту України, Кропивницький разом з тим обмежував коло тем, образів нашої драматургії.

Творчість Кропивницького була, безумовно, прогресивним явищем для національної справи, але потім в руках епігонів порири драматурга вироджувалися в мелодрамки типу «Нещасного кохання» з вічними співами, гопаком та лорікою, що органічно не були пов'язані з основним змістом та сюжетом твору. Так називалася криза етнографічно-побутового театру.

Все більш зростає зубожіння українського народу на межі XIX—XX століть викликає нову могутню хвилю національно-визвольного руху. На цьому ґрунті формується й розвивається нова українська драматургія, яка, як і в кращі роки свого існування, орієнтується на світову драматургію. В творчості Л. Українки, Винниченка, Олесь знайшли свій відбиток новітні досягнення західно-європейської драматургії.

В цей же період на Україні вперше з'являється український відділ в незалежного перед тим заснованої музично-драматичній школі М. В. Лисенка, на чолі якого стала М. М. Старицька. А через рік сталася знаменна подія в історії українського театру — утворився постійний драматичний театр під орудою одного з корифеїв українського театру — М. К. Садоського. Він у

своєму театрі прагнув тут кращі зразки нової української музично-драматичної творчості поряд з світовою оперною і драматичною класикою.

Повалення російського царату в 1917 р. дало змогу українському народові приступити до ширшого національно-політичного і культурного будівництва. В 1917—1918 рр. з'являється ціла низка державних українських театрів, створюється ряд навчальних театральних закладів, виходять друком багато оригінальних українських п'єс та перекладів західно-європейської драматургії. Ця доба бурного розвитку театру, цей національно-культурний ренесанс був пов'язаний із звільненням від Москви і вивозом з'являюми митцями політично-господарськими і культурними зв'язками з Західною Європою, зокрема з Німеччиною.

Совети принесли не тільки довгі і гіркі роки поневіряння та злиднів, але й духовне рабство. В галузі театру більшовики культивували пристосовницьку, творчо-безлітну, «за соціальним замовленням» драматургію. Під галасливою висівкою «лошани» до класиків українську драматургію тягнули назад в обійми етнографічно-побутового театру. Наприклад, у виставі п'єси «олімій»

Щирі думки

Перед нами купа листів і дописів, одержаних редакцією «Українського слова» з першого ж дня виходу його в світ. Звільнені від політичного і морального гніту, українці зіткнули на повні груди і свої почуття, думки і сподівання виклали на папері вільним українським словом. Сотні листів і дописів одержала редакція від різних дописувачів: від робітників, селян і української інтелігенції. Хоча листи писані різними особами і представляють різні професії та верстви громадянства, але є в них одна спільна думка, що домінує над усіма іншими: це любов до рідного краю, глибока ненависть до його ворогів і бажання активно допомагати своїй країні твердо стати на шлях державності. Значна частина дописувачів подає короткі автобіографічні відомості. І страшно і боляче читати ці сумні рядки. Майже ні однієї української родини немає, куди б не заглянули смерть і нещастя від руки більшовицьких катів. І мимоволі вибачаєш дописувачеві часом брутальні і некультурні вислови на адресу совєтів, розуміючи їх справедливі гнів.

Слід зазначити, що хоч частини авторів стала на правдивий шлях конкретних пропозицій, все ж у легкому є залишки від стилю совєтської преси: бучні фрази, абстрактність думок і феєрверк брутальних висловів. Звичайно, не легко за два тижні позбутися надбання жидівсько-московської «культури», що була пануючою протягом 23 темних років. Але український нарід, близький своєю культурою до Західної Європи, мусить остаточно викоренити залишки совєтської азіатщини. Беззмістовні погрози і лайки на адресу ворога характерні для того, хто боїться, хто, не почувачи за собою належної сили, намагається сам себе залоскотати галасом. Це характерно для більшовицької преси, що

трималася на обмані і лицемірстві. Українська преса, як і преса кожного культурного народу, відкидає такий «стиль» ідеологічної боротьби. Не словом, а ділом буде збудована Вільна Україна, і багато ще тяжкої і кропіткої праці чекає кожного українця, що хоче зробити і свій внесок у справу побудування української Держави.

Серед надісланих матеріалів чимало віршів. Значна частина їх — твори початківців, що потребують ґрунтовної переробки. Авторам слід серйозно і терпляче працювати над собою, взявши за приклад твори кращих українських класиків, якщо вони хочуть створити дійсно поетичний твір. Більшовицький рецепт писання віршів — галаслива фразеологія, псевдонародні вирази і вихваліяння «вождів» — хай залишиться більшовикам. Українська література має непервершені зразки поезії Т. Шевченка, Л. Українки, Ів. Франка, на творях яких має вчитися український поет.

Рекомендуємо авторам звертатися за консультацією до літературного відділу редакції, де вони зможуть дістати потрібні поради та вказівки.

Частини листів надруковані в «Українському слові», частина буде надрукована в журналі, що вийде ближчим часом, і тільки технічно слабі або мало актуальні дописи потрапили до архіву.

З кожним днем все більше дописів і статей надходить до редакції «Українського слова», збільшується кількість активних працівників, що намагаються допомогти ростові нашої преси і тим виконати свій громадянський обов'язок у великій справі відбудови Вільної України. Працюйте ж, панове! Наше спільне завдання — збудити українську свідомість, піднести почуття національної гідності — ті почуття, без яких кожен нарід приречений на твариняче, рабське життя.

ВІДНОВЛЕННЯ СПІЛКИ ІНЖЕНЕРІВ

Відновлюється спілка інженерів та техніків усіх фахів, що існувала за часів Української Держави перед більшовицьким поневоленням.

Всі українці повинні зареєструватися на Великій Підвальній, 7 (Кенаса) 15 жовтня о 10 год. ранку. При собі мати документи.

Уповноважений Київської міської управи ЮЦЕНКО.

УКРАЇНА В ЧУЖІЙ ПРЕСІ

В «Трібюн де Женев» з'явилася велика стаття п. П. Е. Бріке під заголовком «По здобутті Бесарабії ревіндикації (вигоди) сформульовані Бухарестом». Насправді їх сформулював не румунський уряд, а лише преса. Вони для нас не актуальні, але з журналістського обов'язку їх слід полати до відома українців.

Думку жадати для Румунії деякі території за Дністром, і то не малі, подала бухарестській пресі між іншим також і безглузда демагогія московських можновладців, що утворили для ослаблення України «автономну Молдавську республіку», де румунське населення становило меншість і за більшовицькою статистикою. До цього румунська преса додає аргументи від часів імператора Траяна, покликанається на румунське походження гетьмана Підковя (1577 р.), Данила Апостола і Григора Гамалії, на румунські когорти Петра I і т. ін. Однак, Одесі не жадає. Жалюві відомості подає автор про Чернівці: «Населення майже зникло. При вступі румунського війська до міста із схованок вийшло лише 300 осіб, тепер місто має 10.000 населення, коли воно мало його перед війною 130.000. В Чизінаві (Кишинів) з 110.000 населення залишилося злима 20.000. В місті автор подає докладну статистику національностей Бесарабії та Буковини і вказує право Румунії на ці землі».

Бернський «Фунд», покликаючись на «Зюд-Ост-економіст», подає докладну статистику вироблення предметів споживання на Україні, головне різних гатунків збіжжя, порівнюючи Україну з різними іншими хліборобськими країнами Європи. Подано також цифри видобутку залізної руди, вугілля і інших мінеральних скарбів, виробництва криці і т. ін.

Досить цікаву статтю подав «Бернер Тагблат» під заголовком: «Україна і українці». Автор зазначає, що українці щодо чисельності є другою слов'янською нацією. Говорить про Драгоманова, що ознайомив Європу з Україною, про тріалістичні плани Австро-Угорщини щодо України, про Львів і Галичину, як український Шемонт, і національно-культурне єднання галицьких і російських українців, про намагання центральних європейських держав створити українську державу протягом першої світової війни, про українсько-польську війну і Західно-українську республіку. Нарешті говорять він про українську совєтську республіку і її національний склад,

кінчаючи описом сучасного спустошення Буковини.

В «Нейе Цюріхер Цейтунг» з'явилася стаття бухарестського кореспондента «Україна як господарська область». Як видно з заголовка, автор займається виключно господарським значенням України, виявляючи дуже ґрунтовне знайомство з предметом, як це доводить широка і дуже добре уґрупована статистика з різних галузей українського хліборобства і промислу. Між іншим, пише він, що в 1935 р. на Україні було видобуто 5 мільйонів тонн нафти, що разом з галицькою нафтою становило 65,6 млн. тонн на рік, крім джерел, знайдених в околицях Ромен.

Цюріхська «Гандельсцейтунг» вмістила велику статтю під заголовком: «Україна на охвілі», присвячену майже виключно господарським справам України, до якої включается й Північний Кавказ. Висвітлено також «колоніальну хижацьку політику більшовицької Москви, яка захопила в свої руки все виробництво на Україні, вивозячи з неї сировину. Звернено також увагу на річковий і морський транспорт Ук-

раїни та підкреслено, що коли по сучасних боях в Україні запанує спокій і лад, вона зможе бути невичерпним джерелом сировини і предметів споживання для Європи.

«Болезнее Рундшау» в Констанці вмістила статтю «Одеса — предмет боротьби, місто поміж степом і морем». Тут подається історія і опис сучасного стану не лише самого міста, а й цілого краю як частини України. Згадується зокрема про роль німецьких колоністів в житті краю, а також перебіг визвольної боротьби в кінці першої світової війни. Одесі ж присвячено й велику, майже аркуш друк, статтю П'єра Ордіоні в «Ревю Універсаль» (25 липня), що виходить у Віші. Вона називається «Герцог Рішельє на Україні»; в ній подано дуже жваво написану історію праці Рішельє над розвитком цього головного українського поштового міста.

Великий льонський ілюстрований тижневик «Се Жур» подав разом з картою України статтю «Україна — бастион нафти», присвячену головно стратегічному значенню України та сучасному мілітарному становищу над Чорним морем.

Брат — братові

Від містечка Таращі до столиці Києва — понад сто кілометрів. Подолати цю відстань нічим, крім возами з вантажем — нелегка справа. Але ці труднощі не могли злякати бажання селян Таращанського району на Київщині — подати братерську руку допомоги населенню своєї української столиці.

9 жовтня до Києва прибуло 128 півдів з харчовими продуктами. Сільська кооперативна організація Таращанського району привезли 45 тонн борошна, 6 тонн картоплі, 4 тонни солоних озоців, 12.000 штук яєць, чимало птиці, масла, сала, ялук.

Керівники кооперативної важки п. Салонник, розповідаючи про досвід організації кооперативної роботи в своєму районі, говорять:

— Ми знаємо, що наша праця віднині є вкладом в справу нового життя, в справу відбудови господарства. Везучи харчові продукти до Києва, ми також знали, що їх будуть споживати не комісари та жиди, як це було за часів Совєтів, а українське населення визволеної столиці.

Працюючи в колосі, селянин перебуває під впливом жидівсько-більшовицьких псевдоінженерів. Галас і надмірна втома були постійним лихом хлібороба.

Після очищення нашого району від більшовицьких окупантів, які завдяки патріотизму селян не спромоглися вивезти зерна, овочів та інших продуктів, достаток відчувається в кожному селі.

Селяни працюють з винятковим піднесенням. Вже зібрано всі зернові культури і завершено сієбу озимини.

Належно відзначаються релігійні свята. Ремонтується і набирають привітного вигляду церкви. В селі Кислівка вже правиться Служба Божя. В неділю, набравши святкового вигляду, село відпочиває.

На зустрічі селян з представниками місцевої влади з привітальним словом виступили заступник голови міської управи п. Багазій і секретар п. Полішвайко. Від імені українського населення міста вони висловили селянам щире подяку за подану допомогу.

Г. МЕРЕГА.

ця» Корнійчука «В степах України» друга дія закінчувалася майже балетом за участю «шаслихих пейзаж», себто українських дівчат і хлопців.

Тепер створюються нові умови для повного іншого розвитку нашої національної культури і мистецтва.

Якими ж шляхами має піти розвиток українського театру в наші дні?

Під час панування совєтів на Україні творчі прагнення українських митців були схиблені. Їх примушували працювати над «тематикою», яка не мала нічого спільного з Україною. Будякі наміри створити справді національне в мистецтві зазнавали жорстокої відсічі. Такіх художників оголошували повійностями і нещадно переслідували. Коротко кажучи, більшовики за всяку ціну намагалися знизити велике самобутнє українське мистецтво. Все це провадилось під димовою завесою галасливої балаганщини про мистецтво, «національне форму», «соціалістичне змісто». «Комісари від мистецтва» використовували різні способи для боротьби з справді національною культурою й мистецтвом та його кращими представниками. Тут і підкупи, і терористична розправа, шахаби брехня

і фальсифікація і, нарешті, іезуїтське прагнення затримати дальший розвиток мистецтва і театру, за консервуючи його у вузьких рамках етнографії і побутовщини.

Звідси першочерговим завданням для українських митців є звільнення про дальший розвиток самобутнього національного стилю в мистецтві та театрі.

Кожен нарід, який має багатобарвну історію, і який невтомно борючись за свою національну єдність, волю і право на історичне існування, — нарід з традиціями — мусить мати велике національне мистецтво. Україна є таким народом і її митцям треба прикласти всіх зусиль для створення такого мистецтва. Треба повести нещадну боротьбу за викорінення брехливої безґрунтової теорії про інтернаціональне мистецтво. Нинішній розвиток мистецтва, його повнокровність з'являється тоді, коли воно глибоко корениться в рідному ґрунті, коли поезія, пісня, танок органічно пов'язані з життям, побутом, звичаями народу.

Зараз на черзі питання про організацію широкої, міцної Художньо-повноцінної мережі театрів. Але, добувши про розвиток українського драматичного театру, не треба забувати про створення національно-естрадного мистецтва, музичної

комедії, для збагачення якої треба використати незліченні скарби народного гумору, його поезію, танок і т. ін. В галузі опери, поряд з перлинами світової музики, потрібно почесне місце відвести творам українських композиторів, всіляко підтримуючи їх ініціативу в справі творення української національної опери, симфонії та пісень.

Політика совєтів щодо ізоляції українського суспільства від західно-європейської культури і мистецтва не давала змоги познайомитися з найкращими зразками сучасної світової драматургії. Так само не стосується і сучасної драматургії Західної України. Світова культура, яка завжди творчо запозичувала нашу культуру і мистецтво, була довгі роки наглухо замкнена від нас. Зараз є повна можливість вийти в коло тих ідей і художніх образів, якими живе Європа. На сцені наших театрів повинні з'явитися п'єси сучасних драматургів Заходу. Наша драматургія повинна оволодіти ідейним багатством Заходу, освоїти високі зразки новітньої драматичної техніки. Це, безумовно, буде одним з могутніх факторів дальшого поступу в розвитку української драматургії та театру. На черзі дня — питання про

використання репертуару західно-європейського театру, переклади найкращих зразків його українською мовою.

Не дивлячись на великі господарські труднощі, в дуже короткий час наша міська управа розгорнула значну роботу на різноманітних ділянках господарства, освіти і культури, зокрема треба відзначити велике покращення в галузі місцевого життя Києва.

Ми гаряче вітаємо створення державного музично-драматичного театру, але, переглянувши його репертуар, мусимо зробити деякі зауваження. Насамперед впаде в око повна відсутність західно-європейського репертуару, переважна більшість п'єс — етнографічно-побутового характеру. Ми не закликаємо цуратися репертуару старого українського театру, але вважаємо, що в наші бойові дні одного «Богдана Хмельницького» Старицького замало. І вже зовсім неприпустимим фактом є проєкт відкрити сезон «Сорочинським ярмарком» з його побутовщиною і етнографізмом. Не треба повторювати зади і тягнути український театр на проїждній стежці. Треба дбати за його дальший розвиток, а для цього слід використати нову українську дра-

матургію (Л. Українка, Олесь та ін.), найкращі зразки сучасної західно-європейської літератури, а для зміцнення наших національних почуттів, свідомості слід взяти з української драматичної класики такі високі зразки героїчної, історичної драми, як «Маруся Богуславка», «Оборона Буші» — Старицького, «Гетьман Дорошенко» — Старицької-Черняхівської та ін.

Сектору мистецтв Київської міської управи треба найближчим часом подбати про створення комісії, яка б зайнялась питанням добору п'єс для театрів та спрямувала б репертуар в певне річище. Основною настановою для майбутньої роботи повинен бути український національний театр з європейською орієнтацією, який ні в якому разі не може обмежувати себе в рамках побутового етнографізму.

Піднесення, викликане визволенням України з більшовицького ярма, широкий простір для діяльності творчих сил є міцною запорукою того, що складні і великі завдання в справі будівництва українського театру будуть виконані, і ми станемо свідками здійснення того, про що писала М. К. Заньковецька.

В. ГАСВЬСЬКИЙ,
В. РЕВУЦЬКИЙ.

НОВИЙ КИЇВ

ЗАВДАННЯ КУЛЬТУРНО-ОСВІТНЬОЇ РОБОТИ

Відділ культури та освіти — одна з численних секцій міської управи. Робота відділу — велика, нова, складна. Маємо своїм завданням змести мертвий більшовицький штамп на цій ділянці. Дати справжню науку і культуру українському народові. Підняти до національно-свідомої творчої діяльності робітні сили з товщі народних мас. Відповідно до цих завдань побудовано секції відділу: 1) середніх шкіл, 2) вищих шкіл, 3) науково-дослідних закладів, 4) музеїв, бібліотек, архівів та охорони пам'яток культури і старовини, 5) мистецтва, 6) вироповідань та 7) спорту й фізкультури.

Всі секції мають призначених відповідальних осіб, які вже виконали роботу по обліку працівників кожної галузі окремо та перепису об'єктів і майна. Ця робота на сьогодні вже закінчена.

Особливу увагу приділено зараз охороні приміщень, господарського та учбового майна, які значно потерпіли під час пожеж і подекуди марнувалися, розкрадалися, псувалися.

Відділ культури та освіти найближчим своїм завданням ставить таке:

1. Затвердити мережу шкіл по Києву — середніх, фахових та вищих.
2. Розробити навчальні плани та програми.
3. Підготувати необхідні підручники.
4. Провести конференції шкільних працівників, на яких розробити та подати до широкого відома головні настанови нової української школи і, нарешті, приступити якнайшвидше до самої роботи в школах.

Нова українська школа має бути побудована так: I тип шкіл — народні школи, що мають охопити всіх дітей до 15 років. Ці школи складатимуться з 7 класів. II тип — гімназії, чоловічі та жіночі. Ці школи приблизно відповідатимуть 8, 9, 10 класам колишньої середньої школи і III тип — фахові школи по окремих галузях: технічні, сільськогосподарські, художні тощо.

Вказані типи шкіл становлять ланку середніх шкіл, які незабаром приступлять до роботи.

Вища школа також має приступити до своєї роботи. Внутрішня робота вищих шкіл має розгорнутись в таких напрямках: 1) розробка науково-дослідних тем, 2) методичні завдання, 3) консультації, 4) семінари тощо. Ця робота, позбавлена схоластичного словоблуддя, яке панувало за більшовицьких часів, має в скорому часі дати свої плідні результати. Таким саме шляхом має йти і внутрішня робота науково-дослідних інститутів, музеїв та бібліотек.

В галузі масової роботи йде широка підготовча робота. В скорому часі запрацюють художньо-мистецькі колективи: опера, драматичний театр, хоріві капели, кінотеатри тощо.

Настають часи нового життя і нової науки та мистецтва. Велика наша робота мусить освятитись.

Незабаром на крутому березі Дніпра відкриються двері старого Андрійського собору. Буде Служба Божа. Молитовна пісня сповнить серця киян. Освятиться наша дорога в нове життя.

ЯК ВІДНОВЛЮЄТЬСЯ ГОСПОДАРСТВО НАШОГО МІСТА

Вчора ми відвідали вдруге заступника голови відділу підприємств міської управи п. Косинського. Пан Косинський розповів про відновлення господарства нашого міста.

— З часу першої розмови, — сказав він, — ми далеко пішли вперед. Кожний день дає нам нові перемоги.

Скоро вже відчують всі мешканці міста наслідки відбудовної роботи.

Найголовніше те, що маємо електричну енергію. Вже впробувано другу турбину ЦЕС'у потужністю 4.500 квт. Найближчого часу стануть до ладу ТЕЦ та БРЕС. Перша даватиме 12.000 квт., друга 8.000. Отже, місто буде мати освітлення та електрику для побутових потреб.

Інтенсивно йде ремонт АТС (телефонної станції). Скоро будемо користуватися телефоном.

Вже ходять перші вантажні трамваї, проходить випробування ліній. За кілька днів ходитимуть трамваї № 1, 2, 3, 4, 7, 11, 13, 16. Квиток коштуватиме 20 коп. Фушікер уже працює.

Радіє чули вже мабуть всі. Центр поновлено, зараз готують включення трансляційної мережі будинків.

Для потреб мешканців відкрито будівельну контору по ремонту будівель, опалення, водопроводу тощо. Запрошуємо населення звертатися до послуг контори. Міститься вона на Святодівській вулиці № 3.

Маємо вже першу продукцію нашої промисловості. Випускаємо вже скло, клінкер, цеглу, тіль, цвяхи та інші вироби. Щодня до ладу стають нові підприємства.

Працюють понад 50 перукарень, 25 майстерень лагодження взуття, 3 пункти індуїзму. Щодня зростає кількість приватних майстерень, люди хочуть працювати. Надаємо їм в цьому цілковиту можливість.

Вже відкрито в Києві заїжджі двори та готель.

Дуже важко стоїть справа з транспортом, майже не маємо ані гужового, ані автотранспорту.

Господарство наше відновлюється і ніщо не спинить нашої творчої діяльності.

НАКАЗ

міської управи м. Києва від 10 жовтня 1941 р.
Всім кербудам, комендантам відомчих будинків, орендарям та власникам будинків

Безгосподарне майно, яке залишилося після жидів та інших осіб, що вибули з м. Києва та знаходяться поза межами його, а саме: меблі, музичні інструменти, одяг, білизну, постіль, посуд, продукти харчування та інше наказую зберігати та перепис з оцінкою провести комісією в складі трьох осіб під персональним керівництвом та відповідальністю кербудів, комендантів відомчих будинків, орендарів та домовласників. Там, де немає ні однієї із згаданих осіб, таку комісію повинні скласти та перепис з оцінкою майна провести пожителі будинків.

Перепис безгосподарного майна з оцінкою наказую провести також і у всіх домашніх робітничих, двірничих та інших осіб, що зайняли залишену житлоплощу без дозволу чи з дозволу міської управи, а також у осіб, що самовільно розібрали безгосподарне майно до своїх приміщень, та відібрати від них охорончі розписки.

За виконанням цього наказу простежити міській поліції.

Винні у прихованні майна та у привласненні його без дозволу будуть притягнені до суворої відповідальності.

Голова Київської міської управи Ол. ОГЛОБЛІН.
Зав. відділу суспільної опіки В. ЗІНЕВИЧ.

ОГОЛОШЕННЯ

Всякі нові написи на урядових установах, приватних підприємствах, будинках, квартирах тощо можна робити чи змінювати тільки за попередньою згодою відділу пропаганди при міській управі.

ВІДДІЛ ПРОПАГАНДИ.

ОГОЛОШЕННЯ

НАКАЗУЄТЬСЯ всім домовласникам та домоуправлінням негайно очистити належні їм блоки будинків від більшовицьких оголошень та реклам. Ті, що не виконатимуть наказу, каратимуться.

Відділ пропаганди при управі м. Києва.

ОГОЛОШЕННЯ

ЗАБОРОНЯЄТЬСЯ друкувати або писати афіші, реклами, оголошення тощо та наклеювати на мурах чи брамах міста без дозволу відділу пропаганди при Київській міській управі.

Порушники заборони каратимуться.

ВІДДІЛ ПРОПАГАНДИ.

БУДУЙМО УКРАЇНСЬКУ КООПЕРАЦІЮ

За своїми природними багатствами Україна може стати однією з найрозвиненіших країн Європи.

Багаті поклади корисних копалин створюють всі передумови для розвитку різних галузей промисловості, а всебітно-відома українська чорноземля зможе забезпечити могутній розвиток сільського господарства і не тільки дати добробут українському населенню, але й стати знову «житницею Західної Європи».

Відродження і розвиток українського народного господарства може йти багатьма шляхами, з одного боку, тому, що господарство України буде складним сільськогосподарським і індустріальним комплексом і, з другого, тому, що для його відбудування мають бути залучені різноманітні будівні сили.

Однією з таких рушійних сил, безумовно, буде кооперація.

Український народ в минулому виявив великий хист до кооперації

них форм господарства. Кооперація на Україні стала своєрідною національною формою творення господарчого життя.

Коли тепер згадуєш українську кооперацію 1917, 1918, 1919 й 1920 років, дивуєшся, як за цей короткий час Україна створила такі могутні кооперативні організації, як Діпросоюз, Сільський господар, Сільбанк — центри споживчої, сільськогосподарської та кредитової кооперації.

Закордонні кооперативні делегації, що подорожували в ті часи по Україні, висловлювали своє захоплення розміром і організаційністю українського кооперативного руху. І дійсно, кооперативні форми широко пройняли життя, особливо українського села.

Вбачаючи в українській кооперації могутню силу, яка була не тільки господарчою, але в великій мірі культурною й національною силою,

більшовики систематично й послідовно її знищували.

Не тільки методично були знищені самі кооперативні організації, але й заслабо більшість кооперативних діячів.

Отже тепер, коли на звільненій від більшовицького ярма українській землі мають творитися нові умови господарчого і культурного життя,

— наші українського населення до кооперативних форм повинні знайти собі широкий простір для розвитку.

Поруч з розвитком споживчої кооперації, яка завжди займала чільне місце в кооперативному русі, особливо слід чекати на Україні великого розвитку сільськогосподарської та кредитової кооперації, перед якими стане велике завдання — стати одним з важелів в забезпеченні добробуту нашого сільського населення і піднесення продуктивності сільського господарства.

Постачання сільського господарства повітрям устаткуванням та реманентом, високоякісним посівним матеріалом, різними добривами, забезпечення сільського господарства відповідними коштами, організація переробки сільськогосподарських продуктів та організація їх збуту, — ось ті

завдання, які зразу ж вплинуть і стануть на порядок денний. Яке значення мають кооперативи в розв'язанні цих складних питань і як вони поширились по інших країнах — загальновідомо.

Розвиток кооперації прискорить господарське відбудування України. Відомості про те, що по всій Україні утворюються споживчі і сільськогосподарські кооперативи і що населення взялося до творчої роботи в цій галузі, — уже знаходять.

Отже, всі кооперативні працівники повинні негайно допомогти цьому рухові, взятися до організаційного оформлення української кооперації і до створення центрів споживчої, сільськогосподарської, промислової та кредитової кооперації. Треба негайно ж приступити до розроблення статутів кооперативних організацій і до об'єднання первинних кооперативів. Боли це буде зроблено, розвиток української кооперації йде прискореним темпом.

Побажаймо ж українській кооперації всебічного розвитку. Віримо, що в новому житті нашої України кооперація знайде логічне і належне місце.

М. ВАСИЛЬСЬ.

До організацій, підприємств та громадян м. Києва

З об'явами та оголошеннями від організацій та підприємств, а також громадян про загублення документів звертатися до відділу об'яв Видавництва «Українське слово», на адресу: Бульварно-Кудрявська, 24.

РОЗШУКУЮ РОДИНУ

— Галину ІСАГВУ з сином Сергієм двох років та Івгу ЧОВИЦЬКУ. Хто знає про місце їх перебування, прошу повідомити відділ кадрів міської управи. МОЦАК.

РОЗШУКУЄМО дочку Антоніну Михайлівну РУДЕНЬКО, народж. 1915 р. Працювала в м. Первомайську (Голта), в лабораторії пивзаводу. Про місце перебування повідомити: Київ, Бульварно-Кудрявська, № 33, кв. 5, Руденко.

ДАЮ УРОКИ НІМЕЦЬКОЇ МОВИ. Освіта вища. Кузнецка, № 64, кв. 2. Бачити з 10—12 і 5—7 год.